

LO GRINHON

LA GAZETA DAU VIVARES D'EN
N'AVON

N°22 EN DARREIR DE 95

SOMARI

- 2- Parlarèm au país de Sent-Chaffre
- 3- Totsants
- 4- Lo Paure Petrus
- 5- Mòts croisats
- 6- Dins la pressa francesa
Per anar ès Saint-Fons
Per legir
- 7- Lo Bulhit
- 8- Un soir me promenant

LO GRINHON es la gazeta de l'associacion occitana "PARLAREM EN VIVARES" de vès ANONAI. Es mandat a tots los aderents.

Per lo recoure, mandar 50 F a:
LO GRINHON
Lo Petit Avanon
07370 OZON

Faire lo chèc a l'ordre de
PARLAREM EN VIVARES
Las adesiions partan dau 1° de
Janvièr e s'achaban lo 31 de
Decembre.

L'ENDARREIR FUGUET TROP GENTI

Lo mes d'octòbre èra talament chaud que nos cresièm encara en estiu. Veguèrem pas lo temps passar e lo Grinhon esperava. Qu'es coma las tòmats: daquetan èran pas en avança mas contunièran de donar joca la Totsants. Nosautres gaitavem moeirar aqueste estiu que ne'n fenissiá plus. Puei la jalaa nos tombèt dessus d'un còp. Lo paure Grinhon manquèt de se jalar lo nas! Urosament l'avèm recatat juste a temps.

Iura la bisa pòt ben bofar, lo jalibre tombar sus lo jardin, aurètz vòstre jornalet per vos tenir au caire dau fuòc. Vos adurà una istoira de Marie, que sens iela serièm ben en pena per garnir la biaça de nòstre Grinhon, vos farà sovenir dau voiage ès Sent-Chaffre

e, daube l'ivern qu'arriva, mancarètz pas d'apromptar un bon bulhit...

Nòstres chantaires van tornar trovar lo estudiò ont avian enregistrat las doas cassètas de chançons dau Vivarès. L'equipa vai animar una velhaa ès Saint-Fons a costat de Liè. Un carri davalara d'ès Sent-Farciá en passant. Praeus, Quintenas, Anonai. Andança per los menar. I aurà de plaças per aqueles que vòdràn los acompanhar e passar un bon moment daube ielos (gaitar en p.6 per saver coma faire).

Lo Grinhon, iura, se sent pron evelhat per essaier de pas mancar sa sortiá d'ivern e, aquesta fes, se pas faire tant esperar.

M.N.

VELHAA "CHATANHAS"

DAUBE LOS CHANTAIRES DE PARLAREM EN VIVARES
A SAINT-FONS AU "CAVEAU JAZZ"

le 15 Dècembre à 20 h 30

(voir page 6)

Parlarem au país de Sent-Chaffre

Las montanhas son totjorn tan gentas. Quand lo carri arrivèt au país dau Mezenc, fuguèt encara un enchantament. Fasiá dos ans qu'èrem pas venguts, nòstres elhs èran pas dessiats de tornar veire aquel paísage.

Los promeirs s'èran levats matin per prendre lo carri ès Tornon. Recatèran los autres tot lo long de la rota: Auzon, Sarras, Anonai, Satiliu e, per achabar, La Lauvei ont avian pas degut s'aprontar tan matin mas que, pasmens, lo temps lhur durava d'embarca.

Quand aguèrem rolat un bon moment e que lo solelh se fuguèt franc esmodat, nos vòuguèrem arrestar per lo cassa-crosta ès Lo Mazet. Mas pas moien de trovar una plaça: i aviá una corsa, un rali autòmòbile e las veituras baricolaas, totas empejaas de numeròs, vironavan de tots los latz. Finalament, nos plantèrem ès Fai que s'evelhava quasi.

Los uns sortiguèron la museta, los musicians lhurs sanfòmias e los autres anèran beure lo cafe que lhur serviguèron de patronas totas esberluadaas de veire tant de monde. Quand leissèrem Fai, la vilòta èra un pauc mai evelhaa.

Una oreta puei, trauchèrem ès Lo Monastier. Davant l'abadiala, Mossur Pradier nos esperava. Quasi doas oras de temps, nos faguèt visitar aquesta granda gleisa, fasant tomar viure l'istòira daus Benedictins que, de segles de rang, bastiguèron aquel monument, tomant començar chasca fès que s'esbolhava - e aquò fuguèt mai d'un còp. Nos faguèt descubrir los petits detalhs que son la memòria daus òmes que botèran lhur viá per bastir aquesta gleisa e las grandas idèias o crèienças, coma las fòrças teluricas, que menèran la construccion.

De peiras en tresòr, de votaç en statúas, aprenguèrem coma quò mai d'una veiaa: lo perqué de la penta dau sòl, lo gòtic mesclat au roman, que chau pas rintrar dins una gleisa quand i a una peira neira sus la dreita dau portau e encara, e encara...Ne'n saviá, aquel òme, qu'auriá

pògut contuniar savèm pas quant de temps.

Mas mejjom èra passat. E los estomacs avian essublat, fasiá de temps, lo cassa-crosta dau matin. Era lo moment d'anar ès Modeiras ont nos esperava lo dinar.

Salada, peisson, pintarda: la coisina èra bona e, sustot, feita per galar los ventres e los cuers. Las lengas tarjèran pas d'anar d'aise. E nòstre guide dau matin se faguèt pas preiar per cantar la siá. Nòstres chantaires lhi respondèron, amai los musicians que semblariá que se son pas arrestats per minjar. Quauques uns faguèron mai quatre o cinc torns de dança.

Puei, anèrem visitar la ferma dau fraires Pereyres qu'èra quasi de l'autre latz de la rúa. Questa maison, daube son estrable e sos bastiments, es demoraa dins l'estat coma se viviá, per aqui, au segle darrèir e joca la guèrra de quatorze. I ara, es venguá un musèu.

Venguèt lo moment de tornar prendre lo carri. Coma èrem pas pressats de laissar aquel gentil país, quauques quilomètres mai luenh, nos tornèrem plantar, ès Los Estables, davant la Maison dau Mezenc ont poeguèrem achatar de specialitats de la region: charcutariá, confeturas...N i a que faguèron lo tom dau vilage- daube la musica, totjom!

Quand partiguèrem, la nueit arrivava. La plòia, que nos aviá gaitats tot lo join mas sens tròp nos enoiar, faguèt un morcèlon de rota daube nosautres. Dins Sent-Agreve que s'assomelhava, nòstra musica boliquèt un pauc lo cafe ont tirèrem, un darrèir còp, çò que restava au fons de la musèta.

A chas pauc, d'ès La Lauvei joca Tornon, lo carri esversèt tot nòstre mond que rintrèt, chascun ès ielo, un aire d'acòrdeon dins l'aurelha, un plen panèir d'images au fons daus uelhs e l'enveia de tornar començar l'an que ven.

Lo temoen de servici

TOTSANTS

Passat temps, la Totsants èra una data fôrça importanta a la campanha. Charnièra entre la bèla sason e l'ivèrn, los gròs travalhs agricòls son achabats, las recòlts rintraas. la natura vai s'endormir e si an pogut pagar lo fermatge sens tròp de pena, los grangièrs van pover bofar un pauc.

Dempuèi una setmana, las femnas se bolègan per asticar la maison, cuèisinar, pastissar, que los nebons e cosins que son estats trabalhar au chamin de fèrre vès Paris o Lion, tornaràn per anar au cementèrre. Faudrà los reçaupre coma se dèu e tanben pensar de pas parlar patoès que los conjunts pres a la vila comprendrián pas e puèi que diable ! *"siam estats a l'escòla nosautres mai e nos an ben dit que faliá pas parlar patoès !"*

La velha, coparàn tots los "asters" e "las crisantèmas" dau jardin, botaràn totas aquelas flors a las colors flameiantas sus la taula de la cuèisina e faràn de boquets ben serrats per florir las tombas. Dos boquets per tomba que plantaràn dreit dins la tèrra davant l'umbra crotz de fèrre. L'un alonjat per la tèsta, l'autre tot rond per los pès. Eissublaràn pas de far un pichòt boquet rond tot blanc per lo ninet qu'aguèt pas lo temps de possar son promièr badalh e que repausa daube la vielha grand.

Los boquets achabats e renjats dins una canastèla que botaràn sus lo charreton daube un fesson, un rastèu, un arrosador, aniràn puèi vès lo cementèrre per garar l'èrba e florir las tombas. Aquò bailarà l'ocasion de rescontras e de barjadissas sens fin d'una tomba a l'autra.

Lo matin de la Totsants, dau temps que las femnas s'abrivaràn dins la cuèisina, lo grand chausirà sonhosament lo chalendon que botarà de costat per que sèche de segur mas tanben per que lo brulèssan pas davant Chalendas !

Levat la grand que restarà au fornèu, tota la familha anirà puèi esperar la parentèla au carri. Ensem, faràn una corta visita au cementèrre. Seràn fièrs de mostrar las tombas ben pròpras e ben florías, fièrs d'èstre los garants daus usatges, fièrs dau dever acomplit envers los ancians. *"Es pas coma los paures Chause que dengus entretèn pas thur tomba qu'aguèd fai defèci ! Pasmens èra ben de brave monde ! Mas savètz ben, de fes que i a, los enfants ... minjan la granolha e puèi après ..."*

Mas basta ! Lèu lèu la tropelèta familhala, urosa de las retrovalhas, s'enchaminarà joiosament vès la maison per anar far ripalhas. A la fin dau repas, coma a l'acostumaa, eschanjaràn quauques fions : los uns sus la viá aisaa daus chaminots, los autres sus los paisans *"que son pas de planher"*, sens obliar quauquas rancors sus çò que s'èra passat per lo partage. Mas es dins l'unitat e l'amistat retrovaas que se separaràn après de longas potonadas e quauques plors esquichats. *"Que volètz, la familha, es coma aquò, mas i a ben qu'aguèd de verai"*

Lucèta Rochièr.

Era lo promièr còp

Siò citat très content dau voiage au Monastier. Avèm vegut l'abadiá de que dependiá lo "prieuré" de Veirinas. Modèiras es un charmant vilage aus cuverts de palha que merita una vesita. Nòtre guide a Sant-Chaffre, M. Prudier, es veraiement très cultivat. Dins lo carri, mas mai au restaurant, las acòrdeons, lo violon e la clarinetu èran en forma, mai los dançaires e los chantaires. Era lo promièr còp que veniò a una sortiá de parlarèm, mas espero que quò serà pas lo darrièr. Un grand merci a tot lo monde.

Philippe Duchoux

Vocabulari

Grangièr = fermier, métayer.

Badalh = cri. Fesson, fossor = pioche.

S'abrivar = s'activer, se presser.

Chalendon = bûche de bois, généralement de chêne, que l'on brûle la nuit de Noël (Chalendas) pendant la messe de minuit.

Chause = Untel, lorsqu'on ne voulait pas nommer quelqu'un on disait "Chause" ou "Machin".

Defèci, vergonha = honte.

Minjar la granolha = gaspiller l'héritage.

Basta ! = Passons ! suffis !

Lèu lèu = vite, bien vite.

Chaminot = cheminot (employé du chemin de fer).

Partage = partage des biens (héritage).

LO PAURE PETRUS

Quand mon paire nos parlava d'un ancien camarade de guèrra, disiá totjorn "lo paure Petrus" per çò que en aquele temps èra plus en viá e, solíá, en parlant d'un defunt tot lo monde disiá "lo paure...".

Aviá pas agut de chance aquel paure garçon. Quand la guèrra de 14 aviá esclataa, achabava juste son regiment qu'èra déjà ben long en aquela epòca.

Après una còrta permission, lo veiquiá partit per lo front e per achabar de l'einoiar laissava sos vielhs parents, que l'avián tant esperat, en granda pena, son paire malaute, sa maire pas fòrta. Coma anavan faire ?

Petrus se trovèt vite dedins las tranchaas a tremblar, a sofrir coma sos camarades, de fam, de fred e de saletat, minjats per la vermina çò que lhur fasiá chantar, entremèi doas batalhas, la chançon daus "mòrpions" per s'aidar a suportar e se fotre de tan de miserats, totjorn a esperar son torn quand un camarade tombava mòrt o bleçat.

De tot aquò se gardava ben de ne'n parlar quand escriviá en sos parents, se fasián ben pron de mauvès sang coma aquò los paures, de meme que tan de familhas au país qu'avián un o plusiers enfants en aquela salopariá de guèrra, que ne'n finissiá pas e, déjà, en tan de maisons se plorava de mòrts o de prisoniers, o de dispareissuts. Que de penas de totas sòrtas un pauc de pertot!

Un jorn après una batalha, Petrus bleçat en las chambas fuguèt fait prisonier. Veniá juste d'aprendre la mòrt

de son paire. Plus d'espèr d'aver una permission per son enterrament e sotenir sa paura maire, impossible meme de donar de sas novèlas d'un bon pauc de temps. Portat dispareissut, tot lo monde au país lo creia mòrt. Petrus bleçat, a meitat mòrt de sofranças e d'espuisament, trimbalat d'un trin a un autre, se trovèt aube d'autres sodards au fin fons de l'Alemanha au moment de l'armistici.

Au país, sa maire sans novèlas e sans espèr, lo creiant mòrt, se laissava merir, quand enfin una letra arrivèt. Tròp urosa de saveir son enfant en viá, son còr tròp usat s'arrestèt de batre. Quand enfin liberat, Petrus arrivèt au país, de vesins doçament li faguèran saveir la trista novèla.

En boeithant, sas blessuras mau gariàs, se'n anèt au cementèrre. Plantat davant la tomba de sos parents se metèt a parlar: "Coma es-ti possible, mos paures vielhs? Aver tant sofrit los uns e los autres e pas meme se tornar veire!"

Tot desconsolat, trainant sa pena, malaute, estropiat, lo paure garçon se'n vai ès sa maison. Lo relotge arrèstat marcava doas oras, sus la taula, la boeita de sucre èra restaa vida. Au caire una punhaa de brosilhons, tantsepè d'aiga rulhíaa au fons, una ola pendolava encara au crimalh.

Petrus ne'n poviá plus, assetat sus lo banc, acodat sus la taula, sa tèsta dins sas mans, se rapèlava lo temps passat, quand aube lo paire rintravan daus champs, coma la maison sentiá bon la sopa e lo fricòt apromptats per la maire e son sorire, sa votz, lo trafic de sos esclòts per la maison ben coèivaa.

E lo chin "Fidèle"? Ont avia passat, aquela brava bestia qu'amava tan se faire caressar, aube sa facon de pausar sa teta sus los janolhs en esperant un morsel de pan o de chocar una coena de lard.

Sans placar de pensar se'n tornet defora. Lo pais era plus lo meme, la terra de l'ubac s'era achampiaa, los balais possavan per lo prats, lo jardin era plen d'ortias de meme que la charrèira, mas aval au som dau prat la rivèira colava coma solia e lo gorg tot plen brillava sos lo solelh.

Acablat per la pena, savia plus çò que fasiá. Sans placar de sonhar l'aiga, se botèt a davalat, mas coma anava arriar au bòrd dau gorg, auviguèt cantar de l'autre latz de la rivèira. Vite, s'escondèt detrès un pibon. Una laveusa s'instalava au bòrd de l'aiga. Petrus reconeissia Fani la servanta daus vesins. Sans ausar bojar, la sonhava trabalhar. Valhenta coma totjorn Fani se despachava, tot n'un còp, una servieta li eimossèt. En s'abornant de briu per la ratrapar se tombèt dins lo gorg e se botèt a virar dedins, los braçs en l'èr. Petrus d'un saut fuguèt au bòrd de l'aiga e reussiguèt a ne'n sortir la paura filha prompta a se neiar ! Fau vos dire que ilo avia plus enviá de ne'n faire autant !

Fani per quand a ila manquèt s'esvanoir en reconeissant Petrus que tot lo monde creia mòrt ! "Mas aqu'es-ti Petrus! Sias vivant ? Pasmens que de bonur d'aquele asard".

Un asard urós per una fes, que fasiá tan bien las veiaas que pauc de temps après, Fani e Petrus s'esposèran. Avian pron agut de miseras, per ben apreciar enfin lo bonur. E quand Petrus urós rentrava dins sa maison a l'ora daus repas, lo sorire de Fani, la sentor de la sopa, lo fuòc dins la chaminèia, lo ramenavan au temps passat. E de pensar aube regrèt en sos parents, los paures, mas encara a tot aqueles que la guerra avia destruits, sovent plusiers d'una

mema familha, en aqueles qu'èran tornats malautes, estropiats per totjorn, de còrs e, de fes, mai de teta. Tan de bonur petafinat, tan de drames e de miseras un pauc pertot. O òc ! se pòt dire e cantar encara e totjorn : "*Maudite soit la guerre!*"

Marie Mourier
(Abriu 1995)

Vocabulari :

- Chocar = saisir au vol (pour un chien)
- S'achampir = devenir inculte
- Charrèira = Cour de ferme, chemin, rue.
- Som = sommet, bout, fond
- Sonhar = regarder
- Detrès = derrière
- Eimossar = glisser des mains
- Abornar (s') = se pencher au-dessus de quelque chose de profond
- De briu = d'un vif élan

MOTS CROISATS

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
1									
2								■	
3		■							
4			■					■	
5				■			■		
6			■						
7				■					
8					■				

ORISONTALAMENT

1. Aquelas femnas son pas de bon maridar-
2. Se pòt pas faire sens trencar d'eus-
3. Menar un còp de mai-
4. Simbòl de gaze- Pusleu ausir de fatòrgas que de l'estre-
5. Tal Juan Carlos d'Espanha- Rota bèla- Solelh
6. Testa de seria- Proteccion per un det pequetet-
7. Sovent tarrible a portar- Respira-
8. Lo chin es lo de l'òme- Lo dos de novembre es lhur festa.

VERTICALAMENT

- A. Abramada per manjar-
- B. Avant miegjorn- Reputacion-
- C. Trin parisenc- Mesura chinesa-
- D. Pronom-
- E. Necessari per se sovenir-
- F. Comencera pas e s'achabara pas-
- G. Region en alemanha- Veicul que rotlava sus la luna-
- H. Gronha-
- I. Bòia o piton, per exemple.

Gui Legrand

DINS LA PRESSA FRANCESA

Avèm legit, dins "Témoignage Chrétien" dau 25/08/95, un article de Franck Turlan que s'intitulava, en occitan dins lo texte, "VIURE AL PAIS", TOUJOURS. Veiquià quauques morseus que nos montran que, enquesiam, i a de mond que bolican per faire viure lhur país. Sièm pas solets!

"En ce soir d'été, une banderole barre l'entrée d'un petit village à moitié abandonné: *Fasèm la festa a Lairiera*. Trois cents personnes se sont déplacées pour participer à la rencontre des *Fabulous Trobadors* et de Marti.[...] Les "nouveaux" et l'"ancien" n'ont pas les mêmes mots mais tiennent le même langage: place à la parole vraie, n'oublions pas nos racines pour pousser plus haut.[...] "*Ce qui se passe ici, c'est l'un des exemples des milliers de petites reconquêtes actuelles*", affirme Claude Marti.[...] "*Les fêtes des alentours font la part belle aux décibels et n'ont aucune signification, aucune culture sinon celle du Top 50*", résume (...) l'un des organisateurs. Voilà pourquoi depuis trois ans, ils font appel à ce qui leur tient le plus à coeur: la tradition occitane. [...]

Marti conclut: "*Ce mouvement de renaissance, ce n'est pas à l'échelle du cosmos, bien sûr, mais c'est à une échelle où on peut agir.*" [...] Sans doute, ailleurs en France, d'autres endroits sont en train de s'éveiller discrètement."

Aqueste jornal publiquet mai, tot l'estiù, una seria d'articles sus los Catares e la Crosada daus Albigès.

M.N.

VEILLÉE "CHATAIGNES" A SAINT-FONS

Cette veillée aura lieu à Saint-Fons, au Caveau Jazz, le 15 Décembre à 20 h 30. Pour nous y rendre, nous prendrons un car qui partira de Saint-Félicien et fera plusieurs arrêts pour ramasser tout le monde. Le transport sera assuré par les Cars du Vivarais.

Chanteurs et musiciens ne rempliront pas le car. Aussi, il y aura de la place pour ceux qui voudraient profiter de la soirée. Il ne leur en coûtera que le prix de l'entrée, soit 20 F.

Voici l'itinéraire du car:

Saint-Félicien	18 h (arrêt des car)
Péaux	18 h 15
Quintenas	18 h 30
Annonay	18 h 50 (gare rourière)
Davézieux	19 h 05
Andance	19 h 25

Pour le retour, le car quittera Saint-Fons entre 23 h 30 et 24 h. ...

Pour nous permettre d'organiser le transport, téléphoner à **André Duclaut 75 33 81 85** le plus rapidement possible: il n'y aura qu'une vingtaine de places et seules les personnes inscrites pourront être prises.

Avec nos chanteurs, il y aura, pour animer la veillée, des musicens du Centre des Musiques Traditionnelles Rhône-Alpes, du vin, des châtaignes et...l'ambiance, la bonne humeur que vous connaissez!

PER LEGIR

Per los enfants

Si vous voulez raconter des histoires aux petits et si vous avez envie de leur transmettre la langue que vos parents ou grands-parents vous ont apprise, voilà quelques petits livres qui pourront vous aider. Il s'agit des célèbres "Albums du Père Castor" dont certains ont été traduits en Occitan, soit en Limousin, soit en Provençal. Je vous conseille ceux en Limousin, dialecte qui est assez proche de celui de chez nous. Il ne vous reste plus qu'à modifier un peu les mots selon votre parler en suivant les images. Les enfants commencent à apprendre les mots simples qui reviennent fréquemment...et vous, vous faites des progrès dans la lecture de l'Occitan. Et, qui sait? allez-vous peut-être raconter vos propres histoires!

LA CHABRA E LOS CHABRITS

LOS TRES TESSONS

LOS BONS AMICS

Etc...

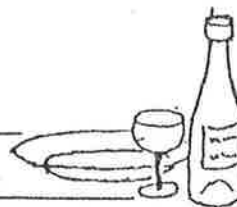
Les albums du Père Castor-FLAMMARION

Ces livres sont un peu anciens, mais en les demandant à votre libraire, il doit être possible de vous les procurer.

Per los mai grands

Dans la collection FOLIO JUNIOR BILINGUE, chez GALLIMARD, un livre, lui aussi déjà ancien, présente un choix de textes occitans qui va des troubadours au conte traditionnel en passant par des auteurs majeurs, reconnus dans le monde littéraire au-delà de la France même, tels que Max Rouquette et Jean Boudou. Ces textes sélectionnés, bien qu'en Languedocien, ouvriront, à ceux qui feront l'effort de les lire, la découverte d'une littérature savoureuse qui enrichira, même avec ses différences, leur propre langue.

LE HAUTOIS DE NEIGE-Folio Junior-Gallimard

LO BULHIT

Per 4 a 8 convivas

- 3 liuras de plat de còstas
- 1 liura de jarret de buòu sens òs
- 1 òs a miòlon
- 1 ceba picaa de 4 clavèls de giròfle
- 2 fuèlhas de laurièr
- 2 branchilhas de frigolèta
- 1 branca d'api
- 4 pòrres
- 8 pastenalhas
- 8 pichòtas ravas
- 8 tartiflas "Bintje"
- sau e pebre

. Dins una ola pron bèla, botar 3 litres d'aiga, la ceba, lo laurièr, la frigolèta, l'api, sau e pebre, far prene lo bolh.

. Plonjar la vianda dins l'aiga bolhenta, laisser cuèire 1 ora e mieja.

. Ajotar puèi l'òs a miòlon, porres, pastenalhas, ravas, laisser cuèire encara 1 ora.

. Ajotar los tartifles, laisser cuèire encara mieja ora.

. Servir un pauc de bolhon daube de crostets e de fromatge raspat. En sason, los crostets se pòvan remplaçar per de chastanhas bulhiaas.

. Copar una lisquèta de pan per conviva, tartinar daube lo miòlon, salar. Minjar sul pic que lo miòlon calha lèu lèu.

. Fin finala, descopar la vianda, servir daube : los

legumes, una sauça verda, de cornissons e de la mostarda a l'anciana.

Nòta : Per la sauça verda far una vinagrèta a la mostarda e li apondre un chapladis d'alhet, persil, cornissons e un uòu rond.

Lo bulhit se minjava surtot lo dimenche, de fès que i á per la Totsants, qu'èra l'ocasion de tastar las promièras chastanhas daube lo bolhon.

E a la fin dau repas quand la patrona adusiá lo cafè e l'aigardent, los convivas assadolats e joíós lançavan "*Radusètz lo bulhit !*". Era un biais de li dire qu'avian ben minjar, que s'èran regalar, que n'en povián plus !

Lo bulhit èra tament tradicional per los repas de familha, que se disiá tanben : "*Radusètz lo bulhit*" quand s'èra minjat un rostít o un civet !

Lucèta Rochièr

Vocabulari : Bulhit, bolhit = Pot au feu. Api = Céleri. Miòlon = Moelle. Sul pic = aussitôt. Fin finala = pour finir, enfin. Uòu rond = oeuf dur. Assadolats = Rassasiés, Repus.

SOLUCION DAUS MOTS CROISATS

1. GARIMELAS- 2. OMELETA- 3. RAMENAR- 4. AR. SORD- 5. REI. RN. RA- 6. UN. DIALET- 7. DOL. ALENA 8. AMIC. AMAS
A. GOLARUDA- B. AM. RENOM- C. RER. LI- D. ILAS
E. MEMORIA- F. ETERNALA- G. LAND. LEM
H. RENA- I. SERPATAS

PER CHALENDAS
PENSATZ
EN LAS PRODUCCION
DE PARLAREM

liures cassètas

UN SOIR ME PROMENANT

Bien allant

Un soir, un soir, me pro---me-nant, Un soir, un soir, me
 pro--me--nant, Le long d'u---ne prai--ri-----, J'ai
 ren---con--tré ma mi-----e.

Un soir, un soir, me promenant, (bis)
 Le long d'une prairie,
 J'ai rencontré ma mie.) bis

Si je l'ai prise par la main, (bis)
 Je l'ai menée en danse,
 La bell' n'est pas contente.) bis

Je l'aurai tant faite danser, (bis)
 Cent fois sa couleur change,) bis
 Comme une rose blanche.

Je l'ai assis' sur mes genoux, (bis)
 Son petit coeur soupire,
 Sans jamais rien me dire.) bis

- Belle, auriez-vous changé d'amant ? (bis)
 Il faudrait me le dire,
 Je changerais de mie.) bis

- Pour d'autre amant je n'ai que vous, (bis)
 Mes parents me marient,
 Malgré ma fantaisie.) bis

Galant, galant, tu perds ton temps, (bis)
 Ton temps et ta jeunesse,) bis
 On marie ta maîtresse.

- Mon temps, mon temps, je le plains pas, (bis)
 Je plains que ma jeunesse,
 Le coeur de ma maîtresse.) bis

Je m'en irai dans un grand bois, (bis)
 Dessous un vert feuillage,) bis
 Bâtir un ermitage.

Tous les oiseaux viendront chanter, (bis)
 Disant dans leur langage :) bis
 Ermite, sois bien sage !